

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 96. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm4100/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

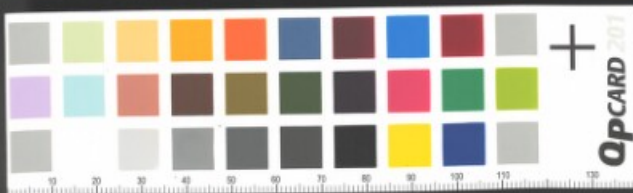
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

som lyste sig selv i Kuld og Kion ved hertige Bedrifter, og hvis Minde skal aldrig forgaae, men, svøbt i Glands, forkynde hans Pries, med lydelig Røst, for de siddigste Slægter! Her er det en Glæde, hvad oftest er Sorgen, at Enden blev ikke Begyndelsen liig, thi af et Morads udsprang en Kilde med spejklare Bønde, og i lykkelig Uvidenhed avlede den strafflydige Fader et Børn, hvis forunderlige Glands ligesom paa eengang aabenbarer, opklarer og forsoner hans Brodel!

Medens alt Dette gik for sig, døde Kong Regner i Sverrig, og kort derefter lagde Sorgen hans Dronning, Svanhvide, i Graven, thi hun var ham alt for inderlig hengiven, til ikke at følge ham i Døden, som i Livet; og saaledes er det gierne med den ægte Kiærlighed, at hvad den sammenføjer, lader sig end ikke ved Døden adskille! Sønnen: Hothbrod, som de efterlod, gjorde et berømmeligt Tog til Sferleden, for at udbrede Rigets Magt, men vilde ikke noies med Vren, som han, ved at undervin-ge store Følkeskærd i Østen vandt, og vendte nu sine Blikke mod Danne-
mark, hvor Kong Ro holdt trede Slag med ham, men faldt i det sidste!

Der Helge spurgde disse Tidender, gif han først til Leiregaard, eller Bethreborg, og indfluttede der den unge Rolv, for at Rigets Arving, til hvilken Side saa Lykken vendte sig, kunde være i Behold. Derpaa lod han sine Drabanter gaae Bye fra Bye, igiennem Landet, og slaae de fremmede Befalingsmænd ihjel, som Hothbrod havde indfat, mødte saa Hothbrod med hele hans Flaade i aaben See, og edelagde dem begge i Vund og Grund, saa han betalte de Svenske med Kiolens Magt, baade for Ro, hans Broder, de slog, og for al deres Uret imod hans Fædrene-land! Deraf kom det, at ligesom man før kaldte ham Hundings-Bane, saa kaldte man ham nu herefter, Hothbrods Overmand! Han lod det ikke heller være nok med at have i Baaengny traadt Svenskerne paa

Raffen, men fornede dem til lutter Trælle, ved Loven han gav, at de skulde ingen Vob kunne æfle for Noen, de sit, men tage altid Skade for Hjælgæld!

Hermed endes Helges Bedrifter, thi over Misgjæringen, vi før omtalte, blev han saa skamfuld, at han havde hverken Rist eller Roe i Hjemmet og Fædrelandet, men flyede dem og endte sine Dage i Væstertunden; Somme vil mene, ved egen Haand, og fortælle, at da man engang lod ham høre hans Skændsel, blev han saa bespændt om Hjertet, at han drog sit Sværd, og lod sig falde derpaa!

Rolv Krage.

Nu kom da Rolv Helgeson paa Thronen, hans Begeme var det en Lyft at see, og hans Hjerte en Glæde at kiende, thi der laae, med Dyd og Værd, den Høihed og Skionhed, som man i hans Udbortes maatte agte og elske!

Siden Helges Seier havde de Danske Magt over Sverrig, og der sad nu, som Skatte-Konge, Attilse, Gothbrods Sen, der, tilligemed sin Broder, Hethher, var opfostreret hos en vis Gettar, hvem Gothbrod, ved særdeles Velgjæringer, havde gjort sig forbunden. Hvad Attilse Nat og Dag grundede paa, var, med Smidhed, at giøre sig uafhængig, og blive fri for den Skatten til Danmark, og desaaarsag giftede han sig med Urse, i Haab om, at hans Stiffon da, for sin Moders Skyld, vilde snarere laane Dre til hans Forlangende, og eftergive ham Skatten; en Regning, som ogsaa var ganske rigtig. Imidlertid, denne Konge havde, med Moders-Melken, indsuget saadan en Afstye for Gæmildhed, og saadan en Kiærlighed til Penge, at Rundhaand var i hans Dren et skam-

Sørste Deel.

(13)

